

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH PANA MILANA HOŠKA

Tento příběh zvítězil v soutěži Poslání pečovat

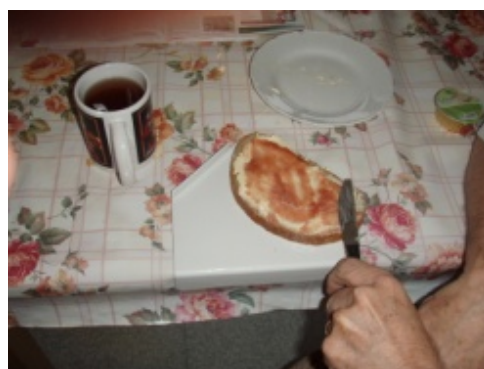
Jmenuji se Milan Hošek a chci Vám vyprávět svůj životní příběh.

Jako dítě jsem prodělal mozkovou obrnu, zůstal jsem těžce zdravotně postižený, chodil jsem jen s pomocí berlí, postižení se týkalo dolních i horních končetin.

Nechodil jsem ani do základní školy, starala se o mě maminka a sestra. Jediné spojení se světem byli kamarádi, kteří mě brávali na fotbal, s jejich pomocí jsem se naučil písmena a počítat. Abych se zabavil, naučil jsem se hrát šachy, někdy mě kluci odvezli na hřiště na fotbal.

Po onemocnění maminky jsem byl bezradný, nedokázal jsem se o sebe postarat. Nezbyvalo nic jiného, než jít do Domova a to byla hrozná představa. Do Domova pro seniory Zastávka jsem nastoupil v roce 2006. Hodně jsem si musel zvykat, neměl jsem zde žádné vrstevníky, návštěvy kamarádů brzo ustaly. Pokoj byl trojlůžkový, moji spolubydlící o hodně starší, moc se se mnou nebavili. Na III. oddělení, kde jsem umístěný, ale pracují milé a vnímavé sestřičky, které mě začaly podporovat v tom, co ještě zvládnou, co se můžu naučit, tak jsem na sobě začal pracovat.

Tehdy začal můj skutečný život. Nepřipadal jsem si už tak zbytečný, měl jsem radost, že někomu na mně záleží. Ta „moje“ sestřička mi dávala zabrat, najednou jsem byl tolik zaměstnaný a měl jsem málo času. Např. objednala mi prkénko, které neklouže, a já si dokážu sám namazat pečivo.

Začal jsem se zajímat o činnost v Domově, jak žijí klienti na odděleních, a to hlavně ti, kteří jsou zdravotně postižení a mohou se pohybovat jen s obtížemi nebo vůbec ne. Dotáhl jsem to až do Výboru obyvatel, v současné době jsem jeho předsedou.

V domově jsem se seznámil i se svojí budoucí manželkou a oženil jsem se! Svatba se uskutečnila v roce 2007, svatební obřad i hostinu zařídil Domov.

Od vedení Domova jsme dostali jako svatební dar dvojlůžkový pokoj. O tom že prožiji tolik štěstí, se mi nikdy nesnilo. S manželkou trávím společné chvíle u televize, naučili jsme se

navlékat korálky a tvoříme dečky. Rád si zahraji i šachy. Jednou ročně jezdím spolu s manželkou na šachový turnaj mimo Domov.

Ale to ještě není konec.

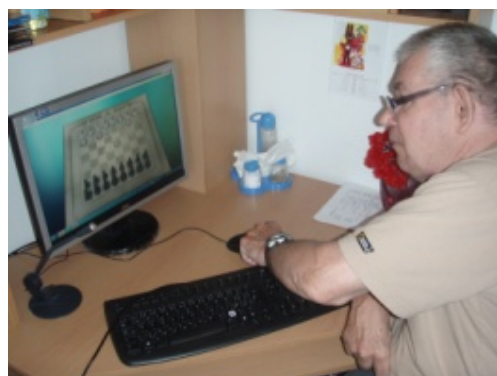
Největší boom však začal v roce 2010, kdy mi vedení Domova nabídlo k zakoupení elektrický pojízdný vozík s tím, že mi ho údržbáři speciálně upraví na nohy a postiženou ruku. Nadšeně jsem souhlasil, protože zajet si sám na fotbalové hřiště na zápas, dojít kam chci, byl pro mě nedostižný sen. Sestřičky mě pomocí obrázků seznámily se základními pravidly silničního provozu, (na hřiště to mám jen 100 m) a začal jsem trénovat – pomalu, ale jistě. Teď už můžu i na vycházky kolem Domova, protože mám „auto“ – samozřejmě i nosím helmu.

Jezdím! Splnil se mi největší klukovský sen.

Pocit štěstí a díky všem, kteří se o všechno co umím, zasloužili, nelze vyjádřit slovy.

A ani to ještě není všechno. Od obce Zastávka jsem dostal počítač, pilně se na něm učím a už umím i surfovat po internetu.

Taneční terapii u nás předvedl tanečník a choreograf pan Petr Veleta u nás převedl taneční metodiku pro klienty s omezenými možnostmi pohybu. Naše aktivizační pracovnice teď na základě metodiky Petra Velety trénují tanec s klienty, kteří mají pohybové obtíže. A tak si mohu zatančit i já.

Taneční terapie s Mgr. Veletou duben 2011

Ne není to pohádka, je to báječný život, o kterém se mi jenom snilo. Mám velkou rodinu, jsem obklopen obětavými lidmi, zvládnu spoustu činností, jsem užitečný i pro druhé, jezdím „autíčkem“, mohu cestovat po celém světě (pomocí počítače)

MOHU SI PŘÁT JEŠTĚ NĚCO VÍC?

